

„Kuo viltis?“

Štai žmonių be tikėjimo, be vilties panorama; štai smegenys, kurios nerimsta ant sielvarto ribos, ieškodamos gyvenimo prasmės... O štai tu suradai tikslą: tai Jis! Ir šis atradimas nuolat išvirkš į tavo būtį naujo džiaugsmo, pakeis tave ir atskleis kasdienę didybę gražių dalykų, kurių tu nepažinai ir kurie išreiškia džiugų užmojų šio plataus kelio, vedančio tave pas Dievą. (Vaga, 83)

spalio 18 d.

Turbūt ne vienas savęs klausia: kuo mes, krikščionys, turime viltis? Juk pasaulis siūlo daug gėrybių, priimtinių mūsų širdžiai, kuri trokšta laimės ir karštai siekia meilės. Be to, mes norime plačiai skleisti džiaugsmą ir ramybę: pasiekę asmeninės gerovės, stengiamės, kad ir visi, mus supantys, būtų laimingi.

Deja, kai kurie žmonės, vadovaudamiesi garbingu, bet paviršutinišku požiūriu, tikrai laikiniais ir nepastoviais tikslais, pamiršta, jog krikščionis turi siekti aukštesnių – amžinųjų – viršūnių. Mūsų tikslas – pati Dievo Meilė. Mes trokštame gėrėtis Ja su nesenkančiu džiaugsmu. Daugybe būdų patyrėme, kad šios žemės dalykai mums visiems pasibaigs sulig šiuo pasauliu, o kiekvienam žmogui netgi anksčiau – mirštant (nei garbės, nei turtų nenusinešime į kapus). Todėl su vilties duotais sparnais, skraidinančiais mūsų širdis į

Viešpatij, išmokome melstis: *in Te Domine speravi, non confundar in aeternum*. Sudėjau viltį į Tave, Viešpatie, kad tavo ranka mane vestų dabar ir visados, ir per amžių amžius. (Dievo bičiuliai, 209)

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/dailytext/kuo-viltis/](https://opusdei.org/lt-lt/dailytext/kuo-viltis/) (2026-04-01)